

Himmel över Hassela

av Viveka Sjögren, Kabusa böcker

Först väntar man bara på att Hasselakollektivet ska dyka upp, det känns ju att Kalle/Santos är en liten små-värsting, så kanske... Det finns kuratorer, som alltid heter Karin och väntrum som alltid luktar pepparkakor och har dukar som aldrig byts ut. Men det gör kuratorerna, men som regel med en ny Karin.

Ibland känns **Himmel över Hassela** som en ungdomsbok. Den är så lekande lätt att läsa, men också finurlig, med njutbart bildspråk och gott om undertext, så kanske ändå ingår jag i "målgruppen"? Samtidigt kräver den inget av mig, inga nya stora visdomar att försöka följa, inga analyser, förklaringar. Kalle mest bara är – även om livet på intet sätt är enkelt, morsan inte perfekt och småsyrrorna förblir obegripliga. Kalle förhåller sig avvaktande till det mesta. Inget är storslaget. Inte heller vanligt. Det mesta bara sker, lite taffligt, lite tafatt.

Kalle/Santos är ändå lätt att tycka om, vi följer honom gärna genom en trasslig skolgång, fester som ballar ur, slagsmål som går för långt. Ganska många slagsmål. Men också en tjejkompis som hittar in med alla sina ord och tankar, sin aktivism, sina dreads och säckiga kläder. Som blev en öppning till något helt nytt. Och ändå.

Jag läser oftast i sänglampans sken och första kvällen utan Kalle/Santos berättelse kändes alldeles tom. Jag saknade honom. Våldigt mycket, och bekymrade mig för hur det skulle gå för honom. /MW